

The Importance of Tension in Jewish Life

The Role of Mitzvos

1. Mishech Chochma, Vayikra 23:42 [R. Meir Simcha of Dvinsk, 1843–1926]

בסכת תשבו וכו'. התורה הא - לקית, יש בה מצוות שהם מדריכים האדם נגד הטבע, ויש מצוות שהן כפי הטבע, רק שהם מטהרים את הטבע ומזככים אותו. וזה מצות סוכה: אחרי שהאדם הוא עמל בשדה כל הקיץ, יחרוש, יזרע, ויעדור, ויקצור, ויעמר, ועמל בשדה, ויאסוף את גרנו, ואסמיו מלאו בר, ולבו שמח בפרי עמלו, מה מתוקה לו מנוחתו להסתופף בצל ביתו!

אז באה התורה ואמרה: צא מדירת קבע ושב בדירת ארעי! זה נגד הטבע לקדש כוחות האדם והרגשותיו מגבול החמרי. ולכן אמרו חג הסוכות תעשה לה', שיהא שם שמים חל על הסוכה כעל החגיגה. והוא ענין קדושה, ועצי סוכה אסורים מן התורה.

אמנם, יש מצוות שהן כפי חוקי הטבע. רק שהוא על פי חוקי החכמה העליונה בפרטים מצוינים לפי טעמי החכמה האלקית. ועל זה אמרו (בבא מציעא סא, ב) "המעלה" (ויקרא יא, מה) - מעלה שעשיתי להם שהבדילום מהשרצים. והנה מחק הטבעי לשמוח עת האסיף בזרעונים ובעטרות של שבלים - כנהוג בין העמים - על זה באה התורה והגבילה ד' מינים ידועים בקבלה, ואמרה "ושמחתם לפני ה' שבעת ימים". לכן גבי אתרוג לא מזכר רק הוקצה למצותו, אבל שיהא חל שם שמים לא הזכר בגמרא [רק ברש"י לז יעוין שם]. ומפני זה מצוות שהן נגד הטבע צריכין הכנה רבה וחיוזוק, לכן כתוב "תעשה" (דברים טז, יז) בסוכה [ולבית שמאי בעי שיהא לשם חג], "ותעשה" - ולא מן העשוי. לא כן בד' מינים, שהם כפי הטבע, אינו צריך הכנה רבה, ואף שאינו אגוד כשר. וליכא "עשייה" גביה, ולא שייך "תעשה" - ולא מן העשוי, וליקט ענפים ביום טוב כשר:

1. Sharp as a Needle: Seven Tales from the World of Peshischa and Kotzker Chassidus, Rabbi Eliyahu Ki Tov [R. Menachem Mendel Morgensztern of Kotzk, Born: , Goraj, Lublin Voivodeship, Poland, 1787-1859]

This is what the venerable Rebbe of Kotzk said of this: “There is a kind of person whose inclinations are toward Torah study and the observance of mitzvos. Immediately upon birth he is holy, his youth is pure, his heart leads him to goodness. He rejoices over his lot and follows his desires on the pathway to virtue. Of him, too, it states: ‘Know that for all these things God will bring you to judgment.’ On the Day of Judgment they will ask him, ‘Look how many wonderful gifts your Creator bestowed upon you, and what have you given your Creator? The Torah that you’ve learned – you should be paying tribute and making sacrifices for it. The good deeds that you’ve amassed – are they not simply the revelation of what God gave you as a free gift? But what have you given that belonged to you?’

“A harsh judgment, this, and even the face of the tzaddik grows pale before it, unless he is able to reply: ‘Look, my Creator, and see the suffering that I’ve undergone for Your sake, whether or not I did great things or little. How much did I regret my failures. I didn’t rejoice in what was given to me in my youth. I simply used it to prepare for my old age. Look, Judge of all the world! Whatever You gave me I didn’t use for my own pleasure, although my inclination tempted me to do so and did battle with me all my life, so that I knew no rest or tranquility. Look, Master of the universe – I did it all for You!’ Only if one can say this, then he will not be humiliated. He will not grow pale on the day of judgment.” Thus did the Rebbe of Kotzk declare.

Brachos

2. Devorim 10:12

יב ועתה, ישאל-מה ה' אלהיך, שאל מעמך: כי אם-ליראה את-ה' אלקיך ללכת בכל-דרכיו, ולאהבה אתו, ולעבד את-ה' אלהיך, בכל-לבבך ובכל-נפשך.

Learning to Serve Hashem Naturally

3. Shulchan Aruch HaRav (OC 46) [R. Shneur Zalman of Liady, born Liozna, 1745 – 1812]

There are 100 Brachos which a person is obligated to bless from dusk to morning. This is like Dovid HaMelech instituted because of the incident in which 100 Jews were dying daily but they did not know why until he investigated and understood with Ruach HaKodesh and instituted 100 Brachos every day. ... The support to this [halacha] comes from the Torah: “And now, Israel, what does the LORD your God require of you, but to fear the LORD your God” – do not read ma(what), rather me’ah(a hundred).

המאה ברכות שחייב כל אדם לברך בכל יום ויום מערב ועד בקר כמו שתיקן דוד המלך עליו השלום על ידי מעשה שהיו מתים בכל יום מאה נפשות מישראל ולא היו יודעים על מה היו מתים עד שחקר והבין ברוח הקודש ותיקן מאה ברכות בכל ... וסמך לדבר מן התורה ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אל תקרי מה אלא מאה.

4. Dr. Martin Luther King Jr. 1963 WMU Speech

Western Michigan University Archives and Regional History Collections and University Libraries

But I say to you, my friends, as I move to my conclusion, there are certain things in our nation and in the world which I am proud to be maladjusted and which I hope all men of good-will will be maladjusted until the good societies realize. I say very honestly that I never intend to become adjusted to segregation and discrimination. I never intend to become adjusted to religious bigotry. I never intend to adjust myself to economic conditions that will take necessities from the many to give luxuries to the few. I never intend to adjust myself to the madness of militarism, to self-defeating effects of physical violence. ...

In other words, I'm about convinced now that there is need for a new organization in our world. The International Association for the Advancement of Creative Maladjustment--men and women who will be as maladjusted as the prophet Amos. Who in the midst of the injustices of his day could cry out in words that echo across the centuries, "Let justice roll down like waters and righteousness like a mighty stream." As maladjusted as Abraham Lincoln who had the vision to see that this nation would not survive half-slave and half-free. As maladjusted as Thomas Jefferson who in the midst of an age amazingly adjusted to slavery would scratch across the pages of history words lifted to cosmic proportions, "We know these truths to be self-evident, that all men are created equal, that they are endowed by their creator certain unalienable rights" that among these are "life, liberty, and the pursuit of happiness." ... My faith is that somehow this problem will be solved.

Bris Milah

5. Midrash Tanchuma, Tazria Siman 5

מעשה ששאל טורנוסרופו הרשע את ר' עקיבא איזו מעשים נאים של הקב"ה או של ב"ו, א"ל של ב"ו נאים, א"ל טורנוסרופוס הרי השמים והארץ יכול אדם לעשות כיוצא בהם, א"ל ר"ע לא תאמר לי בדבר שהוא למעלה מן הבריות שאין שולטין עליו אלא אמור דברים שהם מצויין בבני אדם. א"ל למה אתם מוליך א"ל אני הייתי יודע שעל דבר זה אתה שואלני ולכך הקדמתי ואמרתי לך שמעשה בני אדם נאים משל הקב"ה. הביא לו ר"ע שבליים וגלוסקאות א"ל אלו מעשה הקב"ה ואלו מעשה ידי אדם א"ל אין אלו נאים יותר מן השבליים, א"ל טורנוסרופוס אם הוא חפץ במילה למה אינו יוצא הולד מהול ממעי אמו, א"ל ר"ע ולמה שורר יוצא עמו והוא תלוי בבטנו ואמו חותכו, ומה שאתה אומר למה אינו יוצא מהול לפי שלא נתן הקב"ה את המצות לישראל אלא לצרף אותם בהם, ולכך אמר דוד (תהלים יח) כל אמרת ה' צרופה.

Conclusion: Section I

6. Mesillas Yesharim, Perek I Ramchal, [R. Moshe Chaim Luzzatto, born Padua, Italy, 1707-1746]

והנה שמו הקדוש ברוך הוא לאדם במקום שרבים בו המרחיקים אותו ממנו יתברך, והם הם התאוות החמריות אשר אם ימשך אחריהן הנה הוא מתרחק והולך מן הטוב האמיתי, ונמצא שהוא מושם באמת בתוך המלחמה החזקה, כי כל עניני העולם בין לטוב בין (למוטב) לרע הנה הם נסיונות לאדם, העוני מצד אחד והעושר מצד אחד

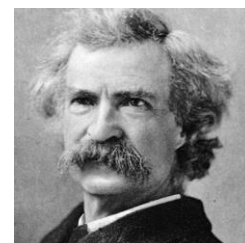

כענין שאמר שלמה (משלי ל): פן אשבע וכחשתי ואמרתי מי ה', ופן אורש וגנבתי וכו'. השלוה מצד אחד והיסורין מצד אחד, עד שנמצאת המלחמה אליו פנים ואחור. ואם יהיה לבן חיל וינצח המלחמה מכל הצדדין, הוא יהיה האדם השלם אשר יזכה לידבק בבוראו ויצא מן הפרוזדור הזה ויכנס בטרקלין לאור באור החיים. וכפי השיעור אשר כבש את יצרו ותאוותיו ונתרחק מן המרחיקים אותו מהטוב ונשתדל לדבק בו, כן ישיגוהו וישמח בו.

Tension in National Life

7. Mark Twain

“Whenever you find yourself on the side of the majority, it is time to pause and reflect.”

8. Bamidbar 10:35-36

35 And it came to pass, when the ark set forward, that Moses said: 'Rise up, O LORD, and let Thine enemies be scattered; and let them that hate Thee flee before Thee.'

לַהּ וַיְהִי בְּנִסְעַ הָאָרוֹן, וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה: קוּמָה ה', וְיִפְצְאוּ אֹיְבֵיךָ, וְיָנָסוּ מִשִּׁנְאֵיךָ, מִפְּנֵיךָ.

36 And when it rested, he said: 'Return, O LORD, unto the ten thousands of the families of Israel.'

לוּ וּבִנְחָה, יֹאמֶר: שׁוּבָה ה', רַבְבוֹת אֲלֵפֵי יִשְׂרָאֵל.

The Value of Human Life

9. Vayikra 18:21

21 And thou shalt not give any of thy seed to set them apart to Molech, neither shalt thou profane the name of thy God: I am the LORD.

כֹּא וּמִזְרַעְךָ לֹא-תִתֵּן, לְהַעֲבִיר לְמֹלֶךְ; וְלֹא תִחַלֵּל אֶת-שֵׁם אֱלֹהֶיךָ, אֲנִי ה'.

10. Yirmiyahu 19:3-5

(ג) ואמרת שמעו דבר יקוק מלכי יהודה וישבי ירושלים לה אמר יקוק צבאות אלקי ישראל הנני מביא רעה על המקום הזה אשר כל שמעה תצלנה אצניו:

(ד) יען אשר עזבני וינפרו את המקום הזה ויקטרו בו לאלקים אחרים אשר לא ידעום המה ואבותיהם ומלכי יהודה ומלאו את המקום הזה דם נקים:

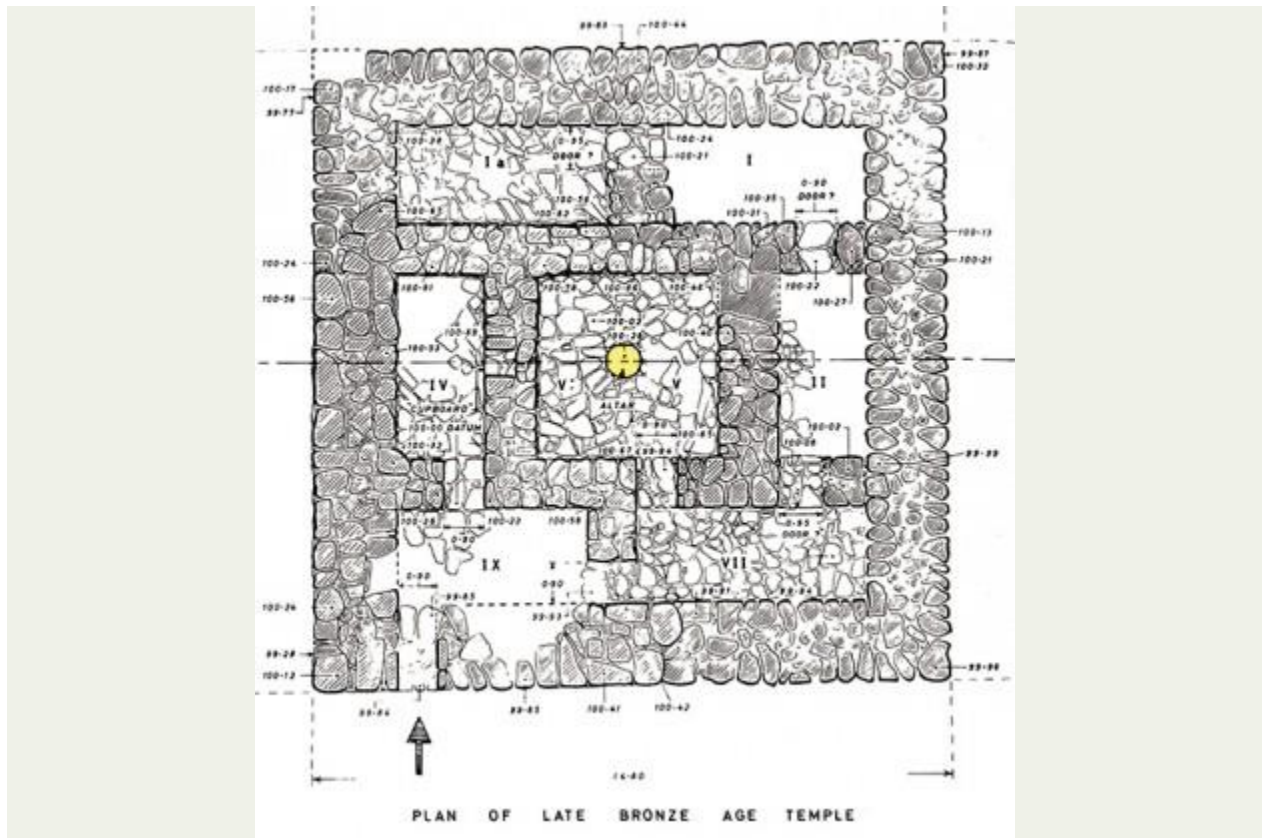
(ה) ובנו את במות הבעל לשרף את בניהם באש עלות לבעל אשר לא צייתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי:

II. Talmud Bavli, Taanis 4a

וכתיב +ירמיהו י"ט+ אשר לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי. אשר לא צויתי - זה בנו של מישע מלך מואב, שנאמר +מלכים ב' ג'+ ויקח את בנו הבכור אשר ימלך תחתיו ויעלהו עלה, ולא דברתי - זה יפתח, ולא עלתה על לבי - זה יצחק בן אברהם.

12. First Person: Human Sacrifice to an Ammonite God? [As published in the September/October 2014 issue of Biblical Archaeology Review] Hershel Shanks¹

So the question arises, were sons and daughters—as opposed to infants—sacrificed in ancient times? Is there any archaeological evidence?

From J.B. Hennessy, "Thirteenth Century B.C. Temple of Human Sacrifice at Amman," *Studia Phoenicia III, Phoenicia and its Neighbors*(Leuven, 1985), figs. 3, 4.

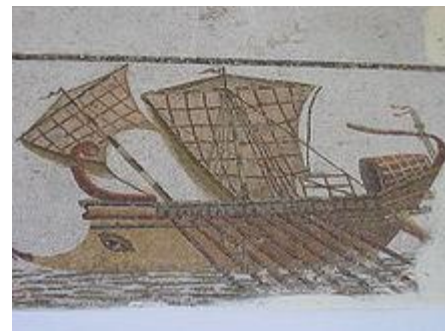
In 1955 the late Australian archaeologist John Basil Hennessy excavated a Late Bronze Age (13th century B.C.E.) building he identified as a temple near the airport in Amman, Jordan. In the center of the solidly built structure were two circular flat stones, one on top of the other, that the

¹ <http://www.biblicalarchaeology.org/daily/ancient-cultures/daily-life-and-practice/first-person-human-sacrifice-to-an-ammonite-god/>

excavator identified as an altar with which a large number of burnt offerings were associated, including pottery, 50 pieces of gold jewelry, small bronze pins, scarabs and cylinder seals. In the words of the excavator, “The most surprising feature of all in the final analysis of the material is that the several thousands of small bone fragments are almost exclusively [over 90 percent] human ... There can be little doubt that a major concern of the ritual at the Amman airport temple was the burning of human bodies.”¹ Hennessey’s general impression was that the bones represented an “immature group.” One was of a youth 14 to 18 years of age.

13. “Sweating Truth in Ancient Carthage”: Adrienne Mayor, Stanford University

In the 1920s, an electrifying French discovery in the ruins of Carthage was reported. The precinct of the tophet (cemetery/site of child sacrifice) had been found (other tophets exist in Punic colonies, eg Sardinia). Thousands of urns with burnt remains of young children, stone tablets carved with the letters MLK, Punic inscriptions dedicating sons to Baal, and a stele with the inscribed image of a priest holding an infant confirmed the identification....

In his own discussion of the appalling atrocities reported during the Revolt of the Mercenaries, Miles acknowledges the hair-raising violence of this “war without pity,” (205) marked by “infamous brutality,” “hideous” tortures, and “butchery,” (208), echoing the words of Polybius, that this war “far excelled all wars we know of in cruelty and defiance of principle.”

Care for Animals

14. Devarim 22:6-7

(ו) כִּי יִקְרָא קוֹן צְפוּר לְפָנֶיךָ בְּדֶרֶךְ בְּכָל עֵץ אוֹ עַל הָאֲרָץ אֲפֹרָחִים אוֹ בִיצִים וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל הָאֲפֹרָחִים אוֹ עַל הַבִּיצִים לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים:

(ז) שֶׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ לְמַעַן יִיטֵב לָךְ וְהֶאֱרַכְתָּ יָמִים: ס

15. Vayikra 22:28

(כח) וְשׂוֹר אוֹ שָׂה אוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחֲטוּ בְיוֹם אֶחָד:

16. Ramban, Devarim 22:6 [R. Moshe b. Nachman, b. Gerona, Spain, d. Israel, 1194- 1270]

כי יקרא קון צפור לפניך - גם זו מצוה מבוארת מן אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד (ויקרא כב כח). כי הטעם בשניהם לבלתי היות לנו לב אכזרי ולא נרחם, או שלא יתיר הכתוב לעשות השחתה לעקור המין אע"פ שהתיר השחיטה במין ההוא, והנה ההורג האם והבנים ביום אחד או לוקח אותם בהיות להם דרוך לעוף כאלו יכרית המין ההוא:

וכתב הרב במורה הנבוכים (ג מח) כי טעם שלוח הקן וטעם אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד, כדי להזהיר שלא ישחוט הבן בעיני האם כי יש לבהמות דאגה גדולה בזה, ואין הפרש בין דאגת

האדם לדאגת הבהמות על בניהם, כי אהבת האם וחנותה לבני בטנה איננו נמשך אחרי השכל והדבור אבל הוא מפעולת כח המחשבה המצויה בבהמות כאשר היא מצויה באדם. ואם כן, אין עיקר האיסור באותו ואת בנו רק בבנו ואותו, אבל הכל הרחקה. ויותר נכון, בעבור שלא נתאכזר. ואמר הרב ואל תשיב עלי ממאמר החכמים (ברכות לג ב) האומר על קן צפור יגיעו רחמיה, כי זו אחת משתי סברות, סברת מי שיראה כי אין טעם למצות אלא חפץ הבורא, ואנחנו מחזיקים בסברא השניה שיהיה בכל המצות טעם. והוקשה עליו עוד מה שמצא בב"ר (מד א) וכי מה איכפת לו להקב"ה בין שוחט מן הצואר לשוחט מן העורף, הא לא נתנו המצות אלא לצרף בהם את הבריות שנאמר (משלי ל ה) כל אמרת אלוה צרופה:

17. Responsa, Noda BiYehuda, Mahadura Tinyana, YD 10 [R. Yechezkel b. Yehudah Landau, b. Opataw, Poland, became chief rabbi of Prague and all of Bohemia. He represented the Jews before the Austrian government, and took an active part in responding to the social and religious upheaval created by the opening of non-Jewish society to the Jews after the abolition of the ghettos. 1713-1793]

תשובה שלום להאי צורב, העוסק בחקי חורב, ה"ה כבוד אהובי האלוף התורני מוהר"ר גומפריכט אפנהיים י"ץ:

מכתבו קבלתי ואם אינני מכירו ולא ידענא ליה אך אשר בא לשאול שאילתא ומשתעי בלישנא דחכמתא הנני משיב לכל שואל. ושורש שאלתו איש אחד אשר זכהו השם בנחלה רחבה ויש לו כפרים ויערות אשר בהיערות תרמוש כל חיתו יער אם מותר לו לילך בעצמו לירות בקנה שריפה לצוד ציד או אם אסור לישראל לעשות דבר זה אי משום צער בעלי חיים אי משום בל תשחית ואי משום שנהגו בו איסור צעב"ח...

ואמנם אין לנו להאריך בזה כי כבר האריך מהרא"י בפסקים וכתבים סימן ק"ה שכל דבר שיש בו צורך להאדם לית ביה משום צעב"ח וגם לא שייך צעב"ח אלא לצערו ולהניחו בחיים אבל להמית בהמות וחיות וכל מיני בעלי חיים לית ביה משום צעב"ח וכן מוכח בחולין דף ז' ע"ב עקנא להו איכא צעב"ח קטלנא להו איכא משום בל תשחית הרי אף שהשיב לו על עקנא דאיכא צעב"ח אעפ"כ אמר קטלנא להו. וא"כ אין בנדון שאלתו משום צעב"ח, ומשום בל תשחית ודאי ליכא דהרי נהנה בעור וגם אינו עושה דרך השחתה. וגם עיקר איסור בל תשחית אף שהוא מדרבנן מ"מ שורשו הוא ממה שאסרה התורה בקציצת עץ מאכל והנה שם כתיב כי ממנו תאכל ואותו לא תכרות וגו' וא"כ כל דתיקון רבנן כעין דאורייתא תיקון שלא ישחית דבר שיכול האדם ליהנות ממנו לא ישחית ויפסיד אותו ההנאה ואולי אפילו בדבר של הפקר שייך זה אבל דבר שאין בו הפסד לשום אדם לא שייך בל תשחית, וא"כ הני חיתו יער כל זמן שהם בחיים אין בהם שום הנאה לאדם רק עיקר הנאה במותן בעורותיהם ובבשרם ואיך נימא שיהיה אסור להמיתם משום בל תשחית. ולומר שאסור מצד דברים המותרים ואחרים נהגו בהן איסור ג"כ ליכא למיחש דדבר דלא שכיח לא שייך בו למימר שנהגו בו איסור. והנה עד כה דברנו מצד הדין:

ואמנם מאד אני תמה על גוף הדבר ולא מצינו איש ציד רק בנמרוד ובעשו ואין זה דרכי בני אברהם יצחק ויעקב, 3 ופוק חזי לומר תבלה ותחדש כתב מהר"ו בפסקיו הביאו רמ"א בא"ח סוף סימן רכ"ג שאין לומר כן על הנעשה מעורות בהמה משום ורחמיו על כל מעשיו, ואף שרמ"א כתב עליו שהוא טעם חלוש היינו מצד שאינו חיוב שבשבילו ימיתו בהמה וכמה עורות יש שכבר מוכן וכמה מתים מאליהם ויכולים להשתמש בעורותיהם ועם כל זה סיים רמ"א שרבים מקפידים על זה, ואיך ימית איש ישראלי בידיים בעלי חיים בלי שום צורך רק לגמור חמדת זמנו להתעסק בצידה

18. Shulchan Aruch, OC 167:6

יאל מיד ולא ישיח בין ברכה לאכילה; ואם שח, צריך לחזור ולברך אא"כ היתה השיחה בדברים מענין דברים שמברכין עליו, כגון שברך על הפת וקודם שאכל אמר הביאו מלח או ליפתן תנו לפלוני לאכול, תנו מאכל לבהמה וכיוצא באלו, א"צ לברך. הגה: ומ"מ לכתחלה לא יפסיק כלל (כל בו)

19. Biur Halacha, ad loc.

ומ"מ לכתחלה לא יפסיק כלל - היינו אפילו בתנו לבהמה כן משמע מסתימת הכל בו וכן הביא בשו"ב משם ספר האורה וכן מוכח בבה"ל ובספר האשכול ע"ש. והנה המ"א הביא בסימן רע"א בשם תשובת מהר"מ דלאכול קודם

הבהמה הוא איסור דאורייתא ומשמע דס"ל דהוא דרשה גמורה ולא אסמכתא ולפ"ז פשוט דאפילו בירך המוציא צריך להפסיק אבל מהפוסקים הנ"ל מוכח דלא ס"ל הכי.

20. Attitudes Toward Animals in Greco-Roman Antiquity Liliane Bodson University of Liège

Yet, for all the sympathy they displayed towards animals, the ancient Greeks and Romans could not always refrain from cruelty and mistreatment. The Greeks, especially the Athenians, did enjoy quail- and cockfights (Bruneau, 1965), the latter being justified as a national celebration since a couple of fighting roosters was believed to have inspired the Athenian resistance to the Persian invaders in the early 5th century B.C. (Aelian, *On Animals*, II. 18). There is however nothing in those shows to compare with what was to become the common entertainment under the Roman empire. Besides the pacific exhibitions and parades of exotic animals, people in Rome and in the more remote provinces as well enjoyed the bloody games of the arena in which thousands of wild animals

were slaughtered at the price of irretrievable damage to the African, Asian, and European fauna (Loisel, 1912; Jennison, 1937; Toynbee, 1973). Even though such games, yet on a lower scale, were originally part of funeral rites, by the turn of the 1st century B.C., they no longer had any reference to a cult or religious purpose. They were sometimes presented as a useful device of the emperors aiming at clearing some parts of the Empire from wild and dangerous mammals in order to enlarge the areas available for human settlements. Yet, they were primarily a political and social phenomenon in which the goals of sport hunting, once defined by Xenophon (see above) were perverted (Auguet, 1970). Contrasting with the literary evidence and the rich diversity of sensitive depictions of animals either common or rare, the sadistic barbarity of those mass slaughtering reveals one of the outstanding paradoxes of the Roman people. While being so much alive to the interest and beauty of the animal kingdom, they took pleasure in gazing at the sufferings and agonizing death of its most impressive species. Cicero's, Seneca's, Plutarch's voices were among the very few which were raised in protest against those hideous practices. They condemned them — unsuccessfully. As for the onlookers, the first and last public protest recorded in the ancient tradition occurred in 55 B.C. during the great show given by Pompey which turned into the killing of about twenty elephants (Scullard, 1974).

Conclusion: Section II

21. A Letter in a Scroll, page 41 [Rabbi Lord Jonathan Sacks British rabbi, philosopher and scholar of Judaism. He served as the Chief Rabbi of the United Hebrew Congregations of the Commonwealth from 1991 to 2013]

Judaism is an **iconoclastic** faith that has, not once but many times, challenged the assumptions of an age, and it is hard, centuries later, to recapture the drama of those encounters. For us it is all too obvious why Abraham believed in one God, or why Moses fought against the enslavement of his people, or why the prophets battled against the corruption of public life. We are heir to their achievements; we see the world through their eyes and find it difficult to understand how people could have thought otherwise. History is the past as seen through the eyes of the victors, and Jews won a whole series of moral victories. As Thomas Cahill points out in his *The Gifts of the Jews*, to a large degree, Western civilization is framed in terms of concepts first articulated by the Jews.²

At the time, however, those victories were anything but inevitable. To the contrary, they called into question the foundational certainties of their age. The spiritual vision of the heroes and heroines of Jewish life was, when first formulated, angular, counterintuitive and strange. Not by accident did Moses, Isaiah and Jeremiah complain that they found it hard to speak the word of God. They meant that they found it difficult to say words that could be understood by their contemporaries; nor were they the last to do so. Judaism is God's perennial question mark against the conventional wisdom of mankind, and this has been the fate of Jewish identity in modern times. It belongs to a language, a way of seeing and thinking, that has become hard to translate into the concepts of today.

22. Talmud Bavli, 45b

ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחי: ראיתי בני עלייה והן מועטין, אם אלף הן - אני ובני מהן, אם מאה הם - אני ובני מהן, אם שנים הן - אני ובני הן.

23. Rabbi Norman Lamm, Drasha 1963, BeHaaloscha

a bit aside. We must never forget that it was Western Civilization that produced that obscene execration called Auschwitz -- and it was the philosopher Santayana who warned us that he who forgets history is doomed to relive it. The nation that gave us Auschwitz was the most advanced in the world -- scientifically, technologically, and culturally too. Only recently I read that one of the leaders of the Gestapo, Heydrich, of accursed memory, used to gather his friends to his home twice a week for a "gemutliche Abende" of Bach, Mozart and other priceless musical compositions. When he became Governor-General of Czechoslovakia, he set for himself two priorities above all others: to liquidate every Jewish man, woman, and child in his territory; and to rebuild the Prague Opera House as a center for music lovers of all Europe. Now this does not mean that music and culture, science and engineering, are "Trefah". It does not mean that we can or should resign from Western Civilization. It does mean that we must keep somewhat aloof, that we must adopt a critical stance and not embrace it blindly. It means we must exercise dissent and criticism, intelligence